

обърне нещастieto нмъ въ самоудоволствие и щастие, ако тѣ сички тия спомѣнати средства земѣха въ уважение, и ако тѣ особено когато учатъ, са обладаваха отъ припомнянето си, че това що учатъ е тѣхна длѣжность. (Изъ единъ преводъ отъ А. С.)

Защо хората не живѣятъ колкото би трѣбало да живѣятъ на свѣта?

Въ Мойсеовитѣ книги са поменува, какво у старо време хората живѣяли много. Спорѣдъ него Адамъ е живѣлъ 930 години, Ной 950, а Матусалъ 969, — нъ е вѣроятно, че допотопната година е брояла само 90 дни, или наши три мѣсеци. Тогава най-стариятъ човѣкъ, Матусалъ, е живѣлъ по нашему 242 години, или малко повече, което сме слушали, да са случава и днесъ по свѣта, както ще видятъ читателитѣ по-надолу отъ нѣколкото примѣри за дълговѣченъ животъ.

Тая смѣтка е за вѣрване по туй, че мойсеовитѣ съврѣмненници относѣ показватъ друговѣченъ животъ; на примѣръ: Авраамъ живѣлъ 175 год. Исаакъ 180, и Яковъ 147, който животъ и въ наше време не е невъзможенъ, а още като пресмѣтнемъ, какво годината у евреитѣ са брояла отъ 10 мѣсеци и, спорѣдъ тая смѣтка, Яковъ е живѣлъ 122 наши години, които години и днесъ много хора у Европа могатъ да доживѣятъ. Слѣдователно нашитѣ прадѣдове не сж живѣли повече отколкото и ний можемъ да живѣемъ. Ученитѣ на старата Еллада — Аристотель и Ликуртъ, еднакво, както и познатитѣ, Нютонъ и Хумболтъ, познавали законитѣ, на които е подложенъ човѣшкиятъ животъ, и трудили са да докажатъ какъ можемъ да са предназначае отъ лошитѣ влияния, що донасятъ безвременна смъртъ на човѣка.

И тѣй не трѣба да са чудимъ на дълговѣчниятъ животъ у старо врѣме и нѣма защо да го назоваваме златно време, а да са поразмислиме малко и ще видиме, че днесъ човѣшкиятъ животъ, сравнително съ едновременния, пакъ е дългъ. Туй са